Vilse i vildmarken

En novell om kärlek, rädsla och att hitta hem

KAPITEL I

Den första dagen — Äventyret börjar

Dag 1 · Sen eftermiddag

STÄMNING: SJÄLVSÄKERHET

Solen stod ännu högt när Erik och Mia parkerade bilen vid den lilla vägbommen utanför Storsjöns naturreservat. Kartan var inplastad, ryggsäckarna packade med två dagars mat och sovsäckar. De hade planerat den här vandringsturen i månader — bort från Stockholm, bort från kontorslampor och notifieringar.

"*Vi tar nordslingan,*" sa Erik och pekade längs stigmarkeringen med en röd pil. "*Den är tio kilometer. Vi sover vid sjön och är tillbaka på söndag eftermiddag.*"

Mia log och justerade axelremmarna. Hon kände lukten av harts och fuktig mossa, hörde hur tystnaden faktiskt lät — ett dovt sus av vind i grantoppen. Det var exakt det hon behövt.

De gick i god takt. Stigen slingrade sig förbi mossbeklädda stenblock, korsade en liten bäck och klättrade uppför ett berg med utsikt över en oändlig grön matta av skog. Ingen människa i sikte åt något håll. Erik tog bilder. Mia plockade på sig ett hallon här och ett där. Allt kändes enkelt och självklart.

Det var när de passerade det tredje korsande spåret — ett som inte stod på kartan — som säker tystnade på ett annorlunda sätt. Erik vek av instinktivt mot vad han trodde var nordost. Mia följde, utan att fråga. Ingen av dem märkte att den röda markeringsfärgen på träden hade upphört.

> "*Skogen är vacker tills den ser likadan ut åt alla håll.*"

Mot kvällen slog de läger vid ett kärr de inte kände igen. Erik sökte signal på telefonen — noll staplar. Han skrattade lite och klappade Mia på axeln. "*Det är bara vildmark,*" sa han. "*Vi löser det imorgon bitti.*" Mia nickade, men när hon tände spritkoken och vattnet började sjuda lyssnade hon på skogen med en uppmärksamhet hon inte haft tidigare under dagen.

KAPITEL II

Den andra dagen — Kartan stämmer inte

Dag 2 · Morgon till kväll

STÄMNING: OSÄKERHET

Natten hade varit kall, kallare än prognosen lovat. Mia vaknade med kondensvatten längs sovsäckens insida och känslan av att något inte stämde. Hon kröp ut ur tältet. Dimma låg tung över kärret. Ingenting tycktes ha riktning — inte träden, inte himlen, inte vinden.

Erik stod redan uppe och hade lagt ut kartan på en flat sten. Han pekade, ritade med fingret, mätte avstånd med tummen. "*Vi borde vara här… eller kanske här.*" Pekfingret drog en linje som spände över ett vitt område på kartan märkt med tecknet för tät barrskog.

"*Hur kan vi inte veta var vi är?*" sa Mia, inte anklagande, bara nyfiken på hur det hade gått till.

"*Kärret,*" sa Erik. "*Vi vek av vid fel kärr. Det finns tre stycken i det här området.*"

De bestämde sig för att följa solen — den hade äntligen börjat tränga igenom dimman — och ta riktning mot det de trodde var söder. De gick i tre timmar. Terrängen böjd på motstånd: vindfällen, vattensjuk mark, ett brant stup som tvingade dem att vika av. Och sedan — ett kärr som liknade gårdagens kärr på ett sätt som fick magen att sjunka.

"*Det är inte samma,*" sa Erik, mer till sig själv än till Mia.

Mia satte sig på en stubbe och drack vatten. Hon tittade på sin man — hans strama käke, hur han vände kartan en gång till — och kände en kärleksfull irritation. Han ville inte säga det högt. Men de hade gått i en båge.

> "*Det är något vårdsigt i att en människa vägrar ge upp — och något oroande på samma gång.*"

De slog läger tidigt den kvällen och delade på en av de sista frysta matpåsarna. Tältet var stilla. Ingenting sades om att de förmodligen borde ha hittat hem nu. Men i tystnaden mellan dem låg frågan utsträckt och väntade.

KAPITEL III

Den tredje natten — Mörkret talar

Dag 3 · Natt och tidig morgon

STÄMNING: RÄDSLA

Det var mitt i den tredje natten som rädslan kom på allvar. Inte som ett anfall, utan som ett sakta stigande vatten. Mia låg vaken och lyssnade. Vinden hade dragit på sig och grenar stötte mot varandra ovanför tältet. Någonstans, inte långt bort, hördes ett tungt tramp — ett djur, troligtvis ett älgko, men i mörkret var det svårt att vara rationell.

Hon vände sig mot Erik. "*Sover du?*"

"Nej."

De låg i mörkret och pratade på ett sätt de inte gjort på länge. Om maten som snart tog slut. Om vad som hände om de inte hittades. Om att de borde ha lämnat en tydligare rutt hos någon. Det var Eriks röst som sprack lite när han sa: "*Jag borde ha dubbelkollat markeringarna. Det är mitt fel.*"

Mia tog hans hand i mörkret. "*Det är båda våra fel. Och det löser vi.*"

Men att säga det och att känna det var två olika saker. Mia stirrade upp i tältdukens mörkgrå välvning och kände hur liten hon var — två människor i ett litet tält i en skog som inte visste om de existerade. Ingen som letade. Ingen som hörde.

> "*Rädslan är inte din fiende. Det är den som påminner dig om att du fortfarande vill leva.*"

Men precis när känslan höll på att bli överväldigande hände något. Erik som ihåg — bäcken de hade korsat dagen innan, flödesriktningen. Bäckar rinner alltid mot något. Mot sjöar, mot samhällen, mot vägar. Hans röst fick en annan klang.

"*Imorgon följer vi vattnet,*" sa han. "*Bäcken vi såg rann åt sydväst. Följer vi den tillräckligt länge måste vi nå civilisation.*"

Det var inte en garanti. Men det var en plan. Och planen var tillräcklig för att de båda skulle somna.

KAPITEL IV

Hem — Vattnet visar vägen

Dag 3 · Morgon och middag

STÄMNING: HOPP & LÄTTNAD

De bröt lägret i gryningen. Himlen var klar och lysande som ett löfte. De åt de sista havregrynspåsarna stående, ryggsäckarna redan på plats. Ingen av dem pratade mycket — det behövdes inte. Det fanns en stilla överenskommelse i kropp och steg: nu går vi hem.

Bäcken hittade de efter tjugo minuter. Den var smal, knappt en meter bred, men rösten den hade — ett glatt porlande mot stenar — kändes som det vänligaste ljud Mia hört på dagar. De följde den längs kanten, klev över rotvältor, vadade en grund passage där vattnet lade sig kallt om anklarna.

Bäcken vidgades. Blev bredare. Sammanstrålade med en annan. Och sedan, efter drygt två timmar, öppnade sig skogen och de stod vid en grusväg. En riktig väg med hjulspår och en röd reflexpinne i diket.

Mia satte sig ner på vägens mitt och skrattade — ett skratt som kom från magen och inte stannade. Erik satte sig bredvid henne, arm mot arm, och efter en sekund skrattade han med. Det var absurt och underbart och verkligt på ett sätt som ingenting hade varit verkligt på länge.

> "*Det finns ingenting som påminner dig om vad du har — som att en stund tro att du förlorat det.*"

En timme senare kom en traktor körande längs vägen. Föraren, en äldre bonde med keps och nyfiken blick, skjutsade dem fyra kilometer till ett litet samhälle med en bensinstation och en korvkiosk. Eriks telefon fick signal. Tre dagars notifieringar laggade in. Han stängde av dem utan att läsa en enda.

Medan de väntade på taxin satt de på en trasig plastbänk utanför macken och delade en varm kopp automatkaffe — den sämsta kopp kaffe de någonsin druckit, och den godaste. Erik tittade på Mia — smutsig jacka, lera på kinderna, ett strå i håret hon inte märkt — och kände något han inte hade ett bra ord för. Kärlek är kanske närmast, men det var mer än så. Det var igenkänning. Det var tacksamhet.

"*Nästa gång tar vi GPS,*" sa hon.

"*Nästa gång tar vi GPS,*" upprepade han.

Och de menade båda lika lite vad de sa — för de visste redan att de skulle göra om det. Kanske inte det här. Men något liknande. Något som påminde dem om hur stor världen är, och hur liten, och hur bra det känns att vara två istället för en när mörkret kommer.